

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce **Tukového průmyslu, spol. s r. o.**, se sídlem Praha 9, Koubova 79, zastoupeného JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem v Praze 2, Sokolská 60, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Praha**, Praha 1, Washingtonova 11, zastoupenému JUDr. Alanem Korbelem, advokátem v Praze 5, nám. 14. října 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2004, čj. 105-04/04-1701-21, o kasačních stížnostech žalobce a žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2005, čj. 8 Ca 131/2004 - 244,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2005, čj. 8 Ca 131/2004 - 244, **se** ke kasační stížnosti žalobce i žalovaného **zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný změnil k odvolání žalobce rozhodnutí Celního úřadu Praha III (celní úřad) ze dne 16. 10. 2003, čj. 1499/03-08 (platební výměr č. 40/2003), tak, že vyměřil žalobci spotřební daň ve výši 399 504 956 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 175 916 298 Kč, tj. celkem 575 421 254 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností (kasační stížnost I.) z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) s. ř. s. Mj. přitom tvrdil, že mu městský soud vyhověl pouze částečně, neboť se žalobou domáhal nejen zrušení rozhodnutí žalovaného, ale rovněž rozhodnutí celního úřadu. Rozsudek městského soudu trpí podle žalobce nepřezkoumatelností spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů, neboť se městský soud vůbec nevypořádal s řadou námitek vypočtených v kasační stížnosti. Za zcela nesrozumitelnou žalobce označil úvahu městského soudu, který jako základní otázku v posuzované věci vymezil, který subjekt je třeba považovat za celního deklaranta. Žalobce namítá, že tato otázka nebyla v žádném stadiu řízení předmětem sporu na rozdíl od posouzení

otázky, zda se žalobce stal provozovatelem veřejného celního skladu, jak dovozovaly celní orgány, nebo skladovatelem předmětného zboží, jak tvrdil on sám. V této souvislosti žalobce poukázal na shodu některých pasáží napadeného rozsudku městského soudu s rozsudkem téhož soudu ze dne 8. 9. 2005, vydaným ve věci vedené pod sp. zn. 11 Ca 122/2004, a upozornil, že v rámci řízení vedeného u městského soudu pod sp. zn. 11 Ca 122/2004 byla mimo jiné řešena otázka, kdo je celním deklarantem, kterou se městský soud v nyní posuzované věci tak obsáhle zabývá. Žalobce odkázal i na nesrozumitelné výroky v napadeném rozsudku, neboť městský soud např. dovozuje, že žalobce uzavřel se žalobcem, tj. sám se sebou, komisionářskou smlouvu a stejně nesrozumitelné jsou úvahy, v nichž městský soud zastává názor, že žalobce nemá v řízení o povolení celního skladu postavení deklaranta, přestože o odstavec dříve tvrdí, že žalobci postavení deklaranta svědčí.

Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dne 19. 4. 2006 žalobce doplnil kasační stížnost, zrekapituloval předchozí námitky a předložil Nejvyššímu správnímu soudu tři rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2005, čj. 10 Ca 117/2004 - 253, ze dne 8. 12. 2005, čj. 10 Ca 118/2004 - 264 a ze dne 14. 3. 2006, čj. 7 Ca 103/2004 - 177, ve věcech s podobným skutkovým a právním základem jako v nyní posuzované věci.

V dalším doplnění kasační stížnosti ze dne 25. 5. 2007 žalobce mj. zdůraznil, že městský soud se na rozdíl od nyní posuzované věci v pěti jiných, skutkově a právně souvisejících, věcech vypořádal s argumentací žalobce, že žalovaný rozhodoval o již dříve zrušených rozhodnutích správního orgánu prvního stupně.

Žalovaný rovněž napadl rozsudek městského soudu kasační stížností (kasační stížnost II.) z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Městskému soudu mj. vytkl, že obsáhle zkoumal institut celního deklaranta a konstatoval, že žalobce byl deklarantem, skladovatelem i ukladatelem předmětného zboží. Tato otázka však podle žalovaného nebyla předmětem sporu s žalobcem, na rozdíl od otázky odnětí zboží celnímu dohledu a okamžiku tohoto odnětí, při jejímž řešení dal městský soud v odůvodnění za pravdu žalovanému a není proto pochopitelné další konstatování městského soudu, že neexistuje podklad pro závěry žalovaného. Žalovaný označil rozsudek městského soudu za překvapivý. Městský soud totiž žalovanému, podle jeho názoru, přisvědčil v postupu, kterým označil žalobce za deklaranta, skladovatele a ukladatele zboží a také za dlužníka podle § 320 odst. 3 celního zákona a za daňový subjekt, který způsobil vznik celního dluhu, ale současně s „poukazem na shora uvedené“ zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a uložil žalovanému vycházet v dalším řízení „z právních názorů soudu o tom, koho lze v souzené věci považovat za deklaranta a v návaznosti na to, koho lze označit za dlužníka... žalobce je daňovým subjektem, který sice neměl vlastní daňovou povinnost, nicméně způsobil vznik celního dluhu.“

Žalovaný se domnívá, že městský soud neodůvodnil svůj rozsudek ani ve vztahu k tvrzené nesrozumitelnosti rozhodnutí žalovaného, ani ve vztahu ke změně správního rozhodnutí prvního stupně a svým odůvodněním naopak potvrdil procesní postup žalovaného i závěry, které jsou obsahem jeho rozhodnutí, a odmítl všechny námitky žalobce. Rozsudek městského soudu proto považuje za nepřezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích uplatněných kasačních námitek; shledal přitom i vady, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný.

Městský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Tento závěr městského soudu však postrádá oporu v jemu předcházejícím odůvodnění.

Městský soud se zabýval jednotlivými žalobními námitkami a neshledal žádnou z nich důvodnou. V té souvislosti Nejvyšší správní soud zejm. zmiňuje argumentaci městského soudu, kterou nepřisvědčil mj. žalobní námitce nepřezkoumatelnosti (*sic*) pro nesoulad vyčíslení částek uložených žalobci k zaplacení.

Lze-li nalézt nesouhlas městského soudu se závěry žalovaného, pak pouze v části, v níž se městský soud obsáhle zabývá otázkou, který subjekt byl celním deklarantem. Městský soud zde mj. konstatoval, že „*Není proto žádný podklad pro závěry žalovaného o tom, že vydané povolení k uskladňování zboží mimo celní sklad se na žalobce nevztahuje s odůvodněním, že žalobce nebyl účastníkem tohoto řízení, a proto nemohl navrhnout propuštění zboží do režimu uskladňování v celním skladu, aniž by bylo zboží v celním skladu uskladněno.*“ Ani z tohoto konstatování však nelze učinit závěr vedoucí k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného z důvodů shledaných městským soudem. K části rozsudku zabývající se institutem celního deklaranta Nejvyšší správní soud navíc podotýká, že žalobce i žalovaný shodně vytkli městskému soudu, že tato otázka nebyla v posuzované věci vůbec předmětem sporu.

Městský soud tedy uzavřel na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, aniž by z jeho rozsudku jakkoliv vyplývalo, v čem tuto nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti, spatřuje.

Městskému soudu lze rovněž vytknout, že při přezkumu rozhodnutí žalovaného zcela opomněl z hlediska posouzení věci významnou otázku samotné existence správního rozhodnutí prvního stupně. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na svůj rozsudek ze dne 19. 7. 2007, čj. 7 Afs 105/2006 - 241 (www.nssoud.cz), kdy ve skutkově obdobné situaci a mezi stejnými účastníky řízení jako v nyní posuzované věci dospěl k závěru, že platební výměr je neexistujícím rozhodnutím, a pro stručnost v podrobnostech odkazuje na argumentaci v citovaném rozsudku.

S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud shledal rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným, bylo nadbytečné, aby se podrobně zabýval jednotlivými stížními námitkami. Již nad rámec nutného odůvodnění proto dodává, že zejména v případě kasační stížnosti I. bylo nutné zabývat se její přípustností, neboť kasační stížnost směřující jen proti důvodům rozhodnutí není přípustná (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ovšem dospěl k závěru, že kasační stížnost I. nesměruje jen proti důvodům rozhodnutí městského soudu, který se podle žalobce mj. opomněl vypořádat s návrhem na zrušení rozhodnutí celního úřadu a dále vytkl městskému soudu nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Tyto kasační námitky jsou přitom, nezávisle na jejich důvodnosti, přípustné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, čj. 1 Afs 57/2006 - 70, www.nssoud.cz).

S ohledem na shora uvedené závěry se však Nejvyšší správní soud jednotlivými stížními námitkami stěžovatelů dále nezabýval, rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení o obou kasačních stížnostech rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu